

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΧΩΡΙΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΛΟΓΩ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ ΠΟΥ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΣΕ ΜΑΘΗΤΕΣ, ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ

“ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΙΤΣΙΑΛΗΣ”

(Από τον Σεπτέμβριο του 1988 και για 32 χρόνια υπηρέτησα στο 65^ο Γυμνάσιο Αθήνας. Συνεπώς όλα αυτά τα συναισθήματα που βίωσα αυτά τα χρόνια δεν μπορούν να αποτυπωθούν σε μια παράγραφο. Γι αυτό το λόγο ζητώ την κατανόησή σας)

Και να, που έφτασε η ώρα, να αποχαιρετήσω έναν χώρο, τον οποίο αγάπησα και στον οποίο αφιερώθηκα τόσο όσο και στην οικογένειά μου.

Έρθε η ώρα, να αποχαιρετήσω τους συνεργάτες και τους μαθητές μου.

Έζησα τη μαγεία τού να μεγαλώνεις ανάμεσα σε παιδιά, ν' αναπνέεις τη φρεσκάδα της νιότης τους, να οσμίζεσαι την εκρηκτικότητά τους, ν' αφουγκράζεσαι τις ανησυχίες τους. Έγινα και γω παιδί στην ψυχή!

Ήταν επιλογή μου να συνυπάρξω και να συμπορευτώ με τόσες εφηβικές ψυχές, άλλοτε ρομαντικές, ευαίσθητες και ονειροπόλες και άλλοτε ανήσυχες και θυμωμένες από τον αφρό της νιότης τους και να αναμοχλεύω τις ευαίσθητες χορδές τους. Με εφόδια την αγάπη και την κατανόηση προσπάθησα να αγγίξω την σκέψη τους και την ψυχή τους. Μέσα σε αυτή την αμφίδρομη σχέση «είδα» ότι τον μαθητή τον φτιάχνει ο δάσκαλος αλλά και το αντίστροφο, διδάσκεις και διδάσκεσαι και ήταν πράγματι μια διαδικασία απολαυστική! Βίωσα την ομορφιά και ομολογώ, ότι τώρα που τελειώνει όλο αυτό είμαι βαθύτατα συγκλονισμένος!

Αισθάνομαι τυχερός και ευλογημένος συνάμα που μου ανατέθη αυτό το λειτούργημα και έζησα τόσα χρόνια κοντά στα παιδιά προσπαθώντας να τους δώσω ότι καλύτερο μπορούσα. Κέρδισα ίσως περισσότερα από τα πολύτιμα αυτά πλάσματα, την αθωότητα, την παιδικότητα, την δροσιά, το καθαρό βλέμμα τους την ανοιχτή καρδιά τους, τη συγχωρητικότητά τους, την αμεσότητά τους, την άδολη αγάπη τους, τη φαντασία τους, την ευθύτητά τους και άλλα πολλά, τα οποία με ώθησαν, στο να θέλω να καθυστερήσω τον ερχομό του τέλους αυτής της υπέροχης σχέσης. Και είμαι βέβαιος πως αν ξεκινούσα τώρα πάλι την ίδια πορεία θα ακολουθούσα. Είμαι βαθύτατα πεπεισμένος ότι είναι ευτυχία για κάθε άνθρωπο να ακολουθεί την επαγγελματική πορεία που του ταιριάζει και αγαπά και έτσι θα αποδώσει τα μέγιστα, θα ασκεί με συνέπεια και υπευθυνότητα το έργο του και αυτό θα του προσφέρει μεγάλη χαρά και ικανοποίηση.

Όταν άρχισα να γράφω τον αποχαιρετιστήριο λόγο μου, προσπάθησα να φέρω στο νου μου κάποια εικόνα η οποία θα μπορούσε να λειτουργήσει ως αφηρησία. Κάτι που θα μπορούσε να συνοψίσει τη σχολική μου πορεία των τριάντα πέντε ολόκληρων χρόνων, (12 ως εκπ/κός στην τάξη, 15 ως Υποδ/ντής και 8 ως Δ/ντής στο 65^ο Γυμνάσιο Αθήνας). Κατέληξα πως δύσκολα θα μπορούσα να σταθώ σε μια μοναδική! Γιατί τελικά, η ουσία αυτής της πορείας βρίσκεται μάλλον κάπου πίσω απ' όλες αυτές τις εικόνες, όλους τους ήχους, τους θορύβους και τις μυρωδιές.

Κι όλα αυτά δεν είναι παρά κώδικες, κλειδιά που με οδηγούν σ' εκείνα τα πράγματα που δύσκολα μπορούν να ειπωθούν με λόγια ή να αποδοθούν με χειρονομίες. Είναι διαφορετικές αναμνήσεις, διαφορετικές μνήμες, μ' έναν όμως κοινό παρονομαστή: ΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ!

Πολλές φορές πρόσμενα με ανυπομονησία το τέλος κάθε σχολικής χρονιάς, όπως όταν γυρίζει κανείς βιαστικά τις σελίδες ενός βιβλίου, για να φτάσει στην τελευταία γραμμή όπου τα πάντα θα ξεκαθαρίσουν. Δυστυχώς ή ευτυχώς, κάτι τέτοιο είναι δύσκολο να γίνει εκτός των σελίδων ενός μυθιστορήματος. Ίσως γιατί τα κεφάλαια αυτής της πορείας που διήνυσα, οι καθημερινές «σελίδες» και «αράδες» μου σε αυτόν το χώρο είχαν για μένα τη σημασία τους. Είναι αυτές οι σελίδες που αποτέλεσαν το δικό μου το βιβλίο, την προσωπική μου ιστορία. Μικρά και μεγάλα μαθήματα, μερικές φορές και παθήματα. Δεν μπορώ να τα ονομάσω, δεν μπορώ να τα προσδιορίσω. Είναι όμως πεντακάθαρα μέσα στην ψυχή μου, γιατί σιγά-σιγά

έγιναν κομμάτι του εαυτού μου. Και βεβαίως αυτό το κομμάτι θα είναι για μένα, τώρα που αποχωρώ η πρώτη ύλη με την οποία έχω εφοδιαστεί!

Ο χαρακτήρας, η προσωπικότητά και η ψυχοσύνθεσή μου φιλτράρισαν αυτή την πρώτη ύλη και την ταίριαξαν στα μέτρα μου. Η πηγή όμως παραμένει η ίδια και ίσως αποτελέσει σημείο συνάντησης, νοητής ή πραγματικής, όταν θα χρειαστεί να κοιτάξω πίσω, να σκεφτώ, να αναζητήσω αυτό που σήμερα αναγκαστικά εγκαταλείπω! ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ! Κάπου εδώ το ταξίδι τελειώνει. Πονάει όταν τελειώνει κάτι, ειδικά όταν το έχεις αγαπήσει τόσο πολύ και βέβαια όταν σου έχει προσφέρει τόσες χαρές. Πονάει πολύ! Όταν όμως κλείνει ένας κύκλος, είναι σίγουρο, ότι θα ανοίξει ένας άλλος.

Αγαπητά μου παιδιά, πώς να μπορέσω να σας αποχαιρετήσω; Θα μπορούσα ίσως ν' ακολουθήσω την πεπατημένη και με μια υπέρμετρη δόση ρομαντισμού να σας πω, πόσο πέρασε γρήγορα ο καιρός, πόσο καλά ήταν αυτά τα χρόνια ...και άλλα τέτοια πολλά ...ίσως και ανούσια.

Αντιλήφθηκα όμως πως ήρθε η στιγμή που ό,τι και να σας πω δεν είναι πλέον αρκετό. Πάντα ζητάτε και αντιλαμβάνεστε περισσότερα. Συνδυάζετε γεγονότα, καταστάσεις, εμπειρίες, ερμηνεύετε τα πράγματα με το δικό σας μοναδικό τρόπο. Υποψιάζεστε πλέον ότι η αθωότητα δεν είναι ο μοναδικός δρόμος, και ότι οι « δράκοι» κατοικούν κι αλλού, και όχι μόνον στις σπηλιές της παραμυθοχώρας! Ότι η σκληρότητα που σας έκανε εντύπωση σε κάποιες ιστορίες των βιβλίων σας, υπάρχει παντού.

Με τη συνείδηση ήρεμη και με τη βεβαιότητα ότι έπραξα, το καθήκον μου, σας αποχαιρετώ, αφού σας δώσω την τελευταία συμβουλή και ευχή μου. Να αγωνίζεσθε πάντα, όχι μόνο για τη γνώση, αλλά πρωτίστως για την αρετή και το καλό και να προσπαθείτε να ατενίζετε πάντα τη φωτεινή πλευρά του φεγγαριού! Κρατήστε τα όνειρά σας ζωντανά, χρωματιστά και όμορφα και θα βρεθεί τρόπος να πραγματοποιηθούν. Αρκεί να είναι τα ...δικά σας όνειρα!».

Αν καταφέραμε να προσφέρουμε κάτι στους μαθητές μαζί με τους άξιους συναδέλφους μου, θα το πουν οι ίδιοι. Δάσκαλοι αποκαλούνται πολλοί, δεν είναι όμως όλοι. Όσοι με τη στάση τους, το λόγο και το παράδειγμά τους πάνε το μαθητή ένα βήμα, πιο μπροστά, μόνο αυτοί δικαιούνται αυτόν τον τιμητικό τίτλο. Μετά από τόσα χρόνια κατάλαβα πως ούτε οι σπουδές, ούτε η γνώση, ούτε η εμπειρία, παρά μόνο η αγάπη για τα παιδιά είναι το μεγαλύτερο προσόν για αυτό το λειτούργημα που κληθήκαμε να υπηρετήσουμε. Δεν υπάρχουν κακά παιδιά ή κακοί μαθητές, όλοι έχουν ένα ταλέντο, ένα χάρισμα, κάτι στο οποίο ξεχωρίζουν, αρκεί να το βρεις και να το αναδείξεις. « Εν αρχή ην η αγάπη», λέει ο Βρεττάκος, να βλέπεις κάθε παιδί ξεχωριστά να ακουμπήσεις στην ψυχή του, να το νιώσεις και να έρθεις στη θέση του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, ότι «τα παιδιά γεννιούνται με φτερά, οι δάσκαλοι είναι αυτοί που τα μαθαίνουν να πετάνε!!!»

Το σχολείο για μένα ήταν το πρώτο και όχι το δεύτερο σπίτι μου, η αγαπημένη μου συνήθεια, η προέκταση της ζωής μου, το σχολείο που αγάπησα, που δούλεψα χωρίς ωράριο, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς περιορισμούς, χωρίς επαρκή, στήριξη από την πολιτεία, με μόνη βοήθεια τη στήριξη των συναδέλφων μου, των μαθητών και των γονέων τους και των δικών μου ανθρώπων.

Νιώθω, όμως και μια πικρία, γιατί μετά από τόσα χρόνια η κατάσταση στην παιδεία θα έπρεπε να είναι καλύτερη, δυστυχώς όμως αυτό δεν έχει επιτευχθεί, αφού ακόμα πειραματιζόμαστε, χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία, σε έναν τόσο ευαίσθητο τομέα.

Αγαπητοί μου γονείς 35 χρόνια διαρκούς αγώνα για το καλό του σχολείου! Ήμουν μαζί σας σε καθημερινή επαφή, κατανοώντας τις αγωνίες σας, αλλά και τις δικαιολογημένες-απαιτήσεις σας για καλύτερη εκπαίδευση των παιδιών σας. Έτσι χτίστηκε ένα πεδίο αμοιβαίας εμπιστοσύνης και πολλές φορές μάλιστα αυτό αποτέλεσε για μένα ισχυρό εργαλείο στην διεκδίκηση διαφόρων αιτημάτων. Ο εκάστοτε σύλλογος γονέων του σχολείου, συμμετείχε στην

επίλυση πολλών θεμάτων, αλλά και αναγκών που προέκυπταν. Με πολλές εκδηλώσεις και δραστηριότητες, με αρκετές παρεμβάσεις στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, φέρανε εις πέρας λύσεις σε χρονίζοντα προβλήματα του σχολείου.

Αγαπητοί μου γονείς, μπορεί να μην κατάφερα ν' αλλάξω τον κόσμο, προσπάθησα όμως, να τον κάνω καλύτερο!

Έχοντας ως αρχή μου ότι « το σεβασμό και την εκτίμηση τα εμπνέεις και δεν τα επιβάλεις», θέλω να πιστεύω ότι και στη **Διοικητική μου διαδρομή πορεύτηκα με τις αρχές της ισονομίας και της δικαιοσύνης**, χωρίς ιδιοτέλεια και υστεροβουλία, μένοντας τις περισσότερες φορές στο πνεύμα και όχι το γράμμα του νόμου και πάντα υπέρ των μαθητών και των συναδέλφων. Χωρίς να διεκδικώ το αλάθητο , χειρίσθηκα με υψηλό αίσθημα ευθύνης, με αξιοπρέπεια και εντιμότητα θέματα Διοικητικής φύσεως και έδωσα τις συμφερότερες λύσεις.

Για να φτάσω έως εδώ πολλοί ήταν αυτοί που με βοήθησαν. Θα ήθελα με τη σειρά να τους ευχαριστήσω πολύ:

α. Αρχίζω με την οικογένειά μου, τη σύζυγο και τα παιδιά μου για τη στήριξή τους στις επιλογές μου, δίπλα μου πάντα, ήταν οι δικοί μου άνθρωποι πάνω στους οποίους αρκετές φορές εκτόνωσα την πίεσή μου. Με την αγάπη τους, την κατανόησή τους, την πολύτιμη συμπαράσταση και βοήθειά τους συνέχισα να δίνω τον καλύτερό μου εαυτό.

β. Δεν θα ήταν πρόπον να παραλείψω να μνημονεύσω τον αείμνηστο διευθυντή του 65^{ου} Γυμνασίου, κ. Ιωάννη Στρατή, ήταν αυτός που με τη χαρά και θέρμη ενός μικρού παιδιού, με υποδέχτηκε την πρώτη μέρα στο σχολείο και με στήριξε, καθώς τις υποδιευθύντριες, την ίδια χρονική στιγμή στο σχολείο, κυρίες Αννέτα Σταμέλου και Κωνσταντώ Ξεϊνή.

γ. Ευχαριστώ και τους συναδέλφους και συνοδοιπόρους μου, που όλα αυτά τα χρόνια στάθηκαν επάξια δίπλα μου, στηρίζοντάς με. Αυτούς με τους οποίους συνεργάστηκα στην διοικητική μου διαδρομή, με αρκετούς εκ των οποίων είμαστε πάνω από είκοσι χρόνια συνεργάτες και κυρίως ,τον επί Διευθύνσεως μου, υποδιευθυντή και καθ όλα άξιο συνεργάτη μου Τριαντάφυλλο Κυριακούλη. Αποχωρώ με την πεποίθηση ότι επάξια θα συνεχίσουν την καλή παράδοση και φήμη αυτού του σχολείου, εκφράζω την εμπιστοσύνη και τη βαθιά εκτίμησή μου στο πρόσωπό τους.

Αγαπητοί συνάδελφοι εκπροσώπησα επάξια το Σχολείο και όχι μόνον, σε κάθε μορφής εκδηλώσεις, σεμινάρια, συνέδρια, έχοντας παντού άποψη και λόγο με αποτέλεσμα η φωνή μας να έχει πάντοτε ιδιαίτερη βαρύτητα. Στάθηκα πάντα δίπλα στους συναδέλφους σε χαρές και λύπες.

Συνεργαζόμενος εποικοδομητικά μαζί σας, με στόχο ένα σύγχρονο δημόσιο και δημιουργικό σχολείο, δώσαμε έναν αγώνα τιμής, αξιοπρέπειας, αλληλεγγύης, αλληλοσεβασμού και κυρίως αλληλοεμπιστοσύνης, με αποτέλεσμα το επίπεδο της παρεχόμενης γνώσης στο σχολείο μας να αποτελεί υπόδειγμα.

Κλείνοντας την εκπαιδευτική μου σταδιοδρομία αισθάνομαι την ανάγκη, να σας ευχαριστήσω θερμά για την εκτίμηση και εμπιστοσύνη που επιδείξατε στο πρόσωπό μου κατά την διάρκεια της διοικητικής μου διαδρομής. Τυχόν αντιπαραθέσεις και μικροαντιδικίες σε διοικητικά θέματα τις θεωρώ άνευ ουσίας , διότι δεν έγιναν με πρόθεση ή σκοπιμότητα. Θέλω, να πιστεύω, ότι όλοι μαζί βάλουμε το δικό μας λιθαράκι στην ποιοτική αναβάθμιση της λειτουργίας του σχολείου μας.

Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη για τα λάθη μου, συγγνώμη, αν όλα αυτά τα χρόνια άθελά μου αδίκησα κάποιον ή δεν τον βοήθησα όσο έπρεπε, δεν τον έφερα κοντά μου και δεν του προσέφερα αυτό που είχε ανάγκη.

Με βαθιά συγκίνηση και ένα βήμα πριν την Ιθάκη, σας αποχαιρετώ και εύχομαι σε όλους σας κάθε προσωπική και οικογενειακή υγεία και ευτυχία.

δ. Ένα μεγάλο ευχαριστώ απευθύνεται στους γονείς των μαθητών και τους Συλλόγους των Γονέων. Πράξαμε πολλά μαζί για να γίνει ο χώρος του σχολείου ασφαλής, καθαρός, εξοπλισμένος τεχνολογικά, ευχάριστος και ελκυστικός στους μαθητές. Δεν θα πρέπει να παραλείψω να αναφέρω και την βοήθεια που δέχθηκα από την Τοπική αυτοδιοίκηση, τις Επιτροπές Παιδείας και τις Σχολικές Επιτροπές. Όλους μπορώ, χάριν λόγου, να πω ότι τους «εκμεταλλεύτηκα» για να γίνεται διαρκώς καλύτερο το σχολείο.

ε. τέλος θέλω εκ βαθέων να ευχαριστήσω το σύνολο των μαθητών μου. Η μεγαλύτερη χαρά μου είναι, όταν τους βλέπω να προοδεύουν σε όλους τους τομείς της ζωής, στον επαγγελματικό, τον οικογενειακό και τον κοινωνικό χώρο. Έχω νιώσει περήφανος, όταν πολλοί από αυτούς μού μιλάνε για τις αναμνήσεις από τα σχολικά τους χρόνια με αγάπη και είναι ευγνώμονες για όσα τους προσφέραμε.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους γενικά με την υπόσχεση ότι η καρδιά μου δεν πρόκειται ποτέ ν' απομακρυνθεί από αυτό που αγάπησε με πάθος: ΤΟ ΠΑΙΔΙ! Τολμήστε να ονειρευτείτε ότι η πέτρα γίνεται χρυσός όταν με αγάπη και τέχνη τη σμιλέψετε.

ΕΒΑΛΑ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΣΤΗΝ ΞΕΡΟΛΙΘΙΑ... ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΜΩΣ ΠΟΛΛΕΣ ΑΚΟΜΑ

Τέλος πριν κλείσω την επιστολή αυτή θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα γεγονός: Την αλλαγή της Διεύθυνσης του σχολείου μας, στο οποίο υπήρξα Διευθυντής, η αλλαγή αυτή συνέβη τον Αύγουστο του 2017. Στις κρίσεις που πραγματοποιήθηκαν στο τέλος εκείνης της σχολικής χρονιάς, ενημερώθηκα ότι δεν θα τοποθετηθώ ως Διευθυντής στο 65^ο Γυμνάσιο γιατί υπάρχουν κάποιοι που θα διεκδικήσουν την Διεύθυνση του σχολείου ως εκ τούτου αν ήθελα να παραμείνω Διευθυντής θα έπρεπε να δηλώσω κάποιο άλλο σχολείο στην ευρύτερη περιοχή. Η απόφασή μου ήταν, να μην δηλώσω άλλη σχολική μονάδα, αλλά να παραμείνω στο σχολείο μας ως διδακτικό προσωπικό και αυτό το έπραξα για δύο λόγους:

α) Να βελτιώσω το εργαστήριο των Φυσικών επιστημών. Το οποίο είναι ένα από τα καλύτερα εργαστήρια **Γυμνασίου** που λειτουργούν στην Αττική και πιθανόν στην Ελλάδα. Το εργαστήριο αυτό άρχισε να λειτουργεί όταν ανέλαβα εργασία στο σχολείο τον **Σεπτέμβριο του 1988**. Σε αυτό το χώρο έχω επενδύσει πολύ κόπο και ενέργεια και θα ήθελα να το αφήσω πληρέστατο και οργανωμένο για τους επόμενους συναδέλφους και μαθητές που θα εργαστούν σε αυτόν.

β) ο δεύτερος λόγος είναι πιο συναισθηματικός, επιθυμούσα και επιθυμώ, να ολοκληρώσω την καριέρα σου σε ένα χώρο που πρόσφερα επί 32 έτη και έχω εισπράξει την εκτίμηση και την αποδοχή και την αγάπη από μεγάλο μέρος των μαθητών, των γονέων και των συναδέλφων σε ένα χώρο που για μένα ήταν και θα είναι ένα κομμάτι του εαυτού μου.

Αισθάνομαι ότι δικαιώθηκα με την επιλογή μου αυτή!

Καλή συνέχεια σε όλους, σε πείσμα των δυσκολιών και των προβλημάτων. Να είστε πάντα όλοι καλά!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΙΤΣΙΑΛΗΣ-Καθηγητής Φυσικός και πρώην Διευθυντής και Υποδιευθυντής στο 65^ο Γυμνάσιο Αθήνας.

*Αν κάποιος επιθυμεί να κάνει κάποιο σχόλιο μπορεί να κάνει εγγραφή στο προσωπικό μου site: <http://users.sch.gr/gfitsialis/> ή στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Στην ιστοσελίδα μου έχει αναρτηθεί το βιογραφικό μου στο οποίο αποτυπώνονται οι δράσεις που πραγματοποιήθηκαν στο 65^ο Γυμνάσιο κατά τη διάρκεια της θητείας μου ως Διευθυντής και όχι μόνο.